तत्सूनुस्त्रिंशतं सार्द्धान् वर्षाणामन्वशान्महीं ॥२८६॥
तस्य सूनुर्हिरण्याक्षः स्वनामाङ्कं पुरं व्यधात् ।
क्ष्मां सप्तत्रिंशतं वर्षान् सप्त मासांश्च भुक्तवान् ॥२८७॥
हिरण्यकुल इत्यस्य हिरण्याक्षस्य चात्मजः ।
षष्टिं षष्टिं च मुकुलस्तत्सूनुरभवत् समाः ॥२८८॥
अथ म्लेच्छगणाकीर्णे मण्डले चण्डचेष्टितः ।
तस्यात्मजोऽभून्मिहिरकुलः कालोपमो नृपः ॥२८९॥
दक्षिणां सान्तकामाशां स्पर्द्धया जेतुमुद्यता ।
यन्मिषादुत्तरक्षरिद्भारान्यमिवान्तकं ॥२९०॥
सान्निध्यं यस्य सैन्यान्तर्हन्यमानाशनोत्सुकान् ।
अजानन् गृध्रकाकादीन् दृष्ट्वाग्रे धावतो जनाः ॥२९१॥
दिवारात्रं हतप्राणिसहस्रपरिवारितः ।
योऽभूद्भूपालवेतालो विलासभवनेष्वपि ॥२९२॥
बालेषु करुणा स्त्रीषु घृणा वृद्धेषु गौरवं ।
न बभूव नृशंसस्य यस्य घोराकृतेर्धृतः ॥२९३॥
स जातु देवीं संवीतसिंहलांशुककञ्चुकां ।
हेमपादाङ्कितकुचां दृष्ट्वा जज्वाल मन्युना ॥२९४॥
सिंहलेषु नरेन्द्राङ्घ्रिमुद्राङ्कः क्रियते पटः ।
इति कञ्चुकिना पृष्टेनोक्तो यात्रामधात् ततः ॥२९५॥